

DE SCROFULOSE

Dr R. A. B. OOSTERHUIS

De scrofulose wordt door de wetenschap niet met de tuberculose vereenzelvigd, al heet zij thans een bijzondere vorm van tuberculose te zijn, namelijk die van het exudatieve kind. Het karakter der scrofulose bestaat in het afscheiden van stofwisselingsproducten, die schadelijk zijn voor het lichaam en zijn organen en derhalve op normale wijze het lichaam moeten verlaten. Practisch gesproken is de scrofulose dus een afweerproces, dat werkzaam wordt, zoodra de daarvoor bestemde organen in de hun toegewezen taak tekort schieten, en het lichaam niet vrij van giften en afvalproducten houden. De scrofulose wordt algemeen als een voorbode van de t.b.c. beschouwd, ofschoon dit lang niet altijd het geval behoeft te zijn. Men behoeft dus nimmer direct ongerust te zijn wanneer men denkt scrofulose te constateeren, mits hierna tijdig medisch advies wordt ingewonnen.

De ziekte komt bij vele kinderen voor; haar ontstaan wordt in de hand gewerkt door sombere behuizing en ondoelmatige voeding ten gevolge waarvan vele jonge levens reeds in hun prille jeugd hun „Kampf ums Dasein” moeten voeren. Gelukkig, dat de betere hygiënische woningtoestanden en de populariseering van het voedingsvraagstuk zeer veel ten goede hebben verricht, wanneer men deze omstandigheden bij vroeger vergelijkt. Afwijkingen in de temperatuur en de stofwisseling, het zweeten of het achterwege blijven van transpiratie wijzen op scrofuleuzen aanleg. Het is dus gewenscht, dat de ouders letten op verschijnselen bij hun kinderen, die in dergelijke richting wijzen. De geneigdheid tot scrofulose wordt gekenmerkt door zwakte en tengeren bouw, door hangerigheid en lusteloosheid, door een bleeke gelaats- en huidtint. Roode oogranden met lichtschuwheid, pijnen in het oog des avonds of 's morgens, komen dikwijls voor, terwijl ook ontstekingen zich niet zelden voordoen. Eenige veel gebruikelijke homoeopathische middelen tegen zulk ooglijden zijn Aconitum, Apis en Belladonna. In ernstige gevallen van gezwellenheid en ettering zijn Mercur en Hepar de beste geneesmiddelen.

Daar de scrofulose dikwijls gelijktijdig optreedt met de meer algemeene kinderziekten is het niet altijd eenvoudig de meest geschikte medicijnen aan te geven. Een complex van ziekten vermeerderd de ziekte-symptomen en alleen de huisarts zal hier tot de juiste receptuur kunnen komen. Hem staan nog de middelen Nux vomica, Pulsatilla, Rhus en Nitri acidum ten dienste, waarmede hij de bloedarne en zwakke patiëntjes te hulp kan komen en hen veilig door de moeilijke periode van den groei heenleidt.

Een zeer oud middel, dat alom werd en wordt gebruikt om het lichaam en zijn afscheidingsorganen te stimuleeren, is de levertraan, die tegenwoordig ook gezuiverd onder goedklinkende benaming verkrijgbaar is. De gele levertraan is beter dan de witte, sterk geraffineerde en ook beter dan de bruine traan. Ook op volwassen leeftijd worden klierziekten, zwakheid van stem en longen met succes door levertraan bestreden. In de wintermaanden helpt de levertraan ons de koude te weerstaan. De sterke, doordringende smaak wekt veelal tegenzin bij het innemen. Een theelepel traan vermengd met wat aardappelsalade geeft dit de smaak van haringsalade, terwijl een korst brood den nasmaak wégneemt. Na korten tijd gewent men echter aan den smaak en het feit dat vele kinderen de levertraan zelfs graag gebruiken, bewijst wel, dat de afkeer, die sommigen onzer nog jegens dit waardevolle product koesteren, niet onoverkomelijk is.

436

Een allereerste vereischte in de bestrijding van de scrofulose bestaat evenwel in reinheid van lichaam, en in properheid van bed en slaapkamer. Op den stoelgang moet gelet worden, terwijl geregelde afwasschingen eveneens zeer nuttig zijn. De voeding kieze men als volgt: Weinig melk en boter, daarentegen veel karnemelk. Rauwkost, groenten, ooft en aardappelen, meel-spijzen, veel noten, olijfolie, weinig zout. Zeer matig vleesch; alcohol en koffie gebruike men in het geheel niet.

Men geniete evenwel volop van lucht en zon, late deze zooveel mogelijk vrij toe op de huid en neme desnoods hoogtezonbestralingen.

Op deze wijze komen wij aan den levensdrang, die de functies van het lichaam onzer kinderen aandrijft, een heel stuk tegemoet en wordt aan de hunkerende kinderklijfjes en ziertjes de gelegenheid geboden zich tot opgewekte en gezonde menschenkinderen te ontwikkelen, die hun plaats en weg in de maatschappij kunnen vinden. In het verloop der scrofulose treden dikwijls klierzwellingen op; daarom wordt in den volksmond de scrofulose wel met „klierachtigheid” aangeduid.

Ook bij zware gevallen is het uitzicht op volledig herstel gunstig. Een korter of langer verblijf aan zee — vooral in perioden van zonneschijn — kan dan vaak in eenige weken wonderen doen. Ook elke andere verandering van lucht werkt gunstig, maar nooit zoo krachtig als de door-zonde zeelucht.

Zoowel de zoogenaamde allopathische methode als de homoeopathie gebruiken de levertraan. De eerste methode bevindt zich tevens goed bij haar Joodijzerstroop. De homoeopathie heeft een groot aantal zoogenaamde antipsorische middelen te harer beschikking tegen de scrofulose, waartoe in de eerste plaats de Sulfur en de Calcarea carbonica behooren. Het is de taak van den geneesheer de doeltreffende homoeopathische middelen aan te geven.

AUSTRALIË

door MARY POS

Een volk van pas volwassenen.....

Er zullen niet velen zijn, die zich niet heel spoedig in Sydney thuisvoelen. De stad heeft zooiets vertrouwd. Er zijn straten, die sterk aan Londen herinneren, alleen is er niet dat verbijsterende verkeer. De menschen zelf zijn ook heel rustig, in hun optreden veel meer Engelsch dan Amerikaansch. Van een gejaagdheid is nergens sprake. De modewinkels zijn chicue als in Parijs, in geen stad ter wereld zag ik zooveel uitnemend gekleede vrouwen als hier; het is of elke vrouw uit elke klasse over evenveel smaak beschikt en evenveel middelen heeft om zich goed te kleeden, beter gezegd of er maar één klasse van menschen in Sydney woont.

Men voelt in een zeer democratisch land te zijn, waar de arbeider zich niet de mindere van anderen voelt, terwijl zijn optreden evenmin te vrijmoedig of onbescheiden is. De arbeidersbonden hebben een machtige positie, er wordt geregeerd bij den wil van het volk door elk der zeven kabinetten en parlementen. Elk der zes staten heeft namelijk zijn gouvernement met zijn eigen wetten en dan is er ook nog de Federale Regeering, die haar zetel in Canberra heeft, de nieuwe hoofdstad, liggend temidden der wijde eenzaamheid. Elke drie jaar zijn er verkiezingen en de eene staat zal gedurende een periode door de eene partij, de andere staat door een andere partij geregeerd worden, al naar gelang van degenen, die de meerderheid hebben.

De kleine zeven millioen menschen in Australië worden

De teekenaar heeft in beeld gebracht het oogenblik, dat kapitein Arthur Phillip in 1788 de eerste stad in Australië stichtte, die hij Sydney noemde naar Thomas Townshend, viscount Sydney.

geregeerd door 627 Staats- en Federale Parlementsleden, terwijl in Engeland 615 voldoende zijn om de 400 miljoen van het geheele Empire stuur en richting te geven.

Er wordt op alle mogelijke wijze voor de arbeiders gezorgd door vastgestelde minimumloonen en werkuren, ouderdoms- en weduwpensioenen, en volgens het zeer oriënteerende boek van den voormaligen Consul-Generaal der Nederlanden te Sydney, den heer Paul Staal, heeft elke bewoner het recht bij de geboorte van ieder kind den Staat een bedrag van £ 5 te vragen! Zaterdagmiddags is geen winkel open, op de avonden in de week is alles al zeer vroeg gesloten. Op allerlei gebied zorgt de Staat voor het welzijn der menschen; enorme bedragen in den vorm van toeslagen houden de prijzen op peil, indien men niet in staat is door den hoogen levensstandaard met andere landen te concurreren.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat Australië gebukt gaat onder een schuldenlast van honderden miljoenen, volgens Staal een viertal jaren geleden reeds geklommen tot 1300 miljoen pond Sterling. Engeland had daarvan 550 miljoen pond Sterling geleend, waarvoor Australië alleen reeds meer dan 30 miljoen Australische ponden per jaar heeft te betalen.

Enorme leeningen heeft men ook in het land zelf afgesloten; de vraag is maar hoelang men een dergelijke geldpolitiek kan blijven volhouden, temeer waar men reeds voor zeer ernstige crises heeft gestaan.

De laatste jaren was Mr Lyons, zooals men weet pas overleden, Australië's Premier, terwijl Mr Stevens Premier is van den belangrijkste Staat van Australië: New-South-Wales, waarin Sydney ligt. Lyons was en Stevens is een sterke persoonlijkheid, gezonde financiers. Lyons had het volle vertrouwen van het volk, zooals Stevens het nog heeft. The Hon. Stevens is zelfs voor de derde maal als Premier herkozen, wat nog nooit ge-

beurd is in de geschiedenis van Australië. Beiden heb ik mogen ontmoeten en vooral met Minister-President Stevens een prachtig contact gehad, waarbij ik de gelegenheid had met hem van gedachten te wisselen over de toekomst van Australië, vooral in verband met de emigratie.

Van arbeidsloonen, enz. voor ongeschoolde krachten.

Hoe het echter ook met Australië moge gaan, dit staat voor allen vast: aan den levensstandaard mag nooit getornd worden. In Staals boek, dat zij, die meer over Australië's geschiedenis willen weten, zeker moeten aanschaffen, lezen we bijvoorbeeld welke rekeningen er gebruikt werden bij het vaststellen der *minimumloonen* voor ongeschoolde arbeiders.

Daarop kwamen voor: vier brassières, twaalf zakdoeken, zes onderjurken, een paar overschoenen, een paar mooie schoenen, vier paar werkschoenen, een paar avondschoentjes, een regenjas, een parapluie, een handtas, zes paar zijden kousen, twee avondjaponnen en mantels. Een permanent wave, twaalf watergolven, zes poederdoozen, een pot cold cream, twee doosjes rouge, zes lippenstiften, wenkbrauwpanseelen, een flesch brillantine, een flesch shampoo, een flesch lotion, zes busjes talkpoeder, een flesch parfum, negen stukken zeep, zes tubes tandpasta (nu weten we meteen hoe het komt, dat zoo bitter weinig Australiërs een gaaf gebit hebben, bij dit overmatig tandpasta-gebruik!), vier tandenborstels, een nagelborstel, een schoen- en een haarborstel.

Bovendien moet een arbeidster zooveel verdienen, dat zij in vier jaar tijds een uitzet kan oversparen. „Dit,” zoo schrijft Staal er bij, „betreft nog slechts alleen volkomen ongeschoolde krachten, b.v. aardappelschilsters of meisjes, werkzaam in een jamfabriek. Met elken graad van geschooldheid stijgt natuurlijk het loon!”

(Wordt vervolgd.)

EEN GELUKKIG EN BELOFTERIJK DEBUUT

De Korevaarders *) door J. W. Ooms, is een roman zoo sterk en knap van compositie, dat hij ruimschoots verdient er eenigszins uitvoerig bij stil te staan.

Het is de geschiedenis van een boerengeslacht — de Korevaarders, uit de Alblasserwaard — die zich uitstrekt over ruim twee eeuwen. We weten niet, wat we 't meest bewonderen in deze eersteling: de durf en de ijverige voorstudie in vergeelde poldersarchieven, die ongetwijfeld noodig geweest moet zijn, om zoo helder en aannemelijk een zoo breed tijdvak te behandelen, of wel het talent dat het presteerde in zijn eerste publicatie een zoo hecht staal van compositie te geven.

Ooms weet de aandacht onverzwakt geboid te houden van de eerste tot de 270ste bladzijde van dit compress gezette boek.

Onwillekeurig moet men bij het lezen telkens denken aan „Het wassende water“ van Herman de Man, en aan diens „Barre winter van negentig.“

Want het water in zijn niets ontziende, verwoestende kracht, en de strenge, despotisch heerschende winters spelen ook in dit boek een groote rol.

Maar ook het slag polderboeren heeft veel overeenkomst met die van De Man, — evenals het dialect.

Toch komt geen oogenblik de gedachte aan ontleening aan De Man bij ons op, hoogstens van invloed van De Man op het werk van Ooms, dat heelemaal niet zwak afsteekt bij dat van zijn bekenden voorganger.

Ooms beschrijft den eeuwen-durenden strijd van de Korevaarders tegen het telkens terugkeerende water, maar vooral ook den strijd, een heele reeks van geslachten door, tegen dom boeren-bijgeloof, stands-besef en trots, oppervlakkig geldgeloof, en vormelijke schijn-vroomheid.

Telkens schijnt even het ware Godsgeloof dóór te breken en te winnen, ziet men een Korevaar in het aangezicht van den dood twijfelen aan de waarde van zijn „rijk en recht“ geleefd hebben, voor God, maar ook telkens wint weer de traditie, vrees voor de gevolgen van „het water van 1709,“ de eigengereide zelfvoldaanheid, en het geld, tot eindelijk in den laatsten Korevaar het volle rijke licht van Gods genade doorbreekt, en deze zich klein, en arm en naakt leert zien voor God.

Dit boek verdient héél veel toegewijde, rustige lezers.

En ik durf te voorspellen, dat het de moeite waard zal zijn, dezen naam te noteeren en te onthouden. We zullen méér van Ooms hooren!

G. J. P.

*) Uitgave: J. H. Kok, Kampen.

Voor de Zieken

In de vlaggentaal is een sein van twee bepaalde vlaggen boven elkaar en dat sein beteekent: „laat ons bij elkander blijven tot wederzijdschen steun.“ Men hijscht deze vlaggen als er iets onklaar is en als men vreest, op eigen kracht de vaart niet te kunnen volbrengen.

Hebben wij niet vaak het besef, dat er in ons leven iets onklaar is en er reden is, deze vlaggen te hijschen?

Wien zouden wij willen bereiken met ons sein? Denken wij aan trouwe vrienden bij wie we zouden willen blijven „tot wederzijdschen steun.“

Ik zou willen, dat mijn vlaggensein bemerkt werd door den levenden Heer. Maar dan voel ik meteen, dat mijn sein niet past. Nu spreek ik niet van „wederzijdschen“ steun. Nu komt alles van één kant!

Nu sein ik: Red mij, ik ben in nood.

Nu vraag ik: Blijf bij mij, Heer, want de dag is gedaald!

Als Hij bij ons blijft, dan hebben wij, bij al onze onklaarheid, zelfs geen storm te vreezen.

Dr O. NOREL

AUSTRALIË

door MARY POS

II

De „slums“ en haar bewoners.

Wanneer men nu dit alles hoort en leest, daarmede de toestanden in andere landen vergelijkt, en erbij denkt aan het kunstmatige op peil houden van een levensstandaard met geleend geld, dan doet het bijna komisch aan, wanneer men het programma in handen krijgt van een partij, dat ook mij persoonlijk werd gegeven, waarbij gewezen wordt op de werkloosheid (die ook natuurlijk in Australië heerscht), op de armoede en de toestanden op woninggebied en daarbij eenvoudig voorstelt het geld van de Commonwealth Bank, „die rijk genoeg is en waarover de regeering alles te zeggen heeft,“ te gebruiken om alle armoede weg te nemen en het geld „debt and interest free“ te gebruiken voor nationale doeleinden, levensverzekering en verdediging erbij inbegrepen!

Hier komt wel sterk naar voren hetgeen Staal met feiten demonstreerde, dat elke partij het bij elke verkiezing tracht te winnen door het beloven van steeds hogere gouden bergen aan Koning Kiezer. Men heeft dat echter elke drie jaar te herhalen en intusschen ook te zorgen, dat er voldoende van in practijk wordt gebracht, om weer niet de gunst van het publiek te verliezen. Het betrof hier een partij, die nog geen enkelen zetel had en nu met een programma komt, dat eenvoudig door niets te overtroeven is!

Van het gouvernement van den Staat New-South Wales, waar ik het meest vertoefde, heb ik buitengewoon veel hulp en voorlichting gehad. Zoo voerde men mij op een van die zeldzame dagen, dat het in de zonstad Sydney regent, naar nieuwe huizencomplexen voor heel arme lieden. Wiens hart gaat niet open, wanneer hij in een der vele tuindorpen van arbeiderswoningen in ons land bijvoorbeeld komt en ziet, hoe totaal anders men thans kan leven dan vroeger. Eerst zou men mij echter naar „de slums“ brengen, en toen wij er kwamen, vertelde men mij: Hier bent u nu in de slums! Ik keek de rijen woningen langs, die ik op hun alleronvoordeelst zag in den neerstreamenden regen en wist niet wat ik zeggen moest. Men moet in de slums van Londen, New-York, Chicago en Parijs geweest zijn, om te weten wat slums zijn. Dit waren zeer simpele woningen, maar ze hadden hoegenaamd niets met slums gemeen. Daarna liet de sympathieke woninginspectrice, die me op dezen tocht vergezelde, de nieuwe complexen zien. Die lagen temidden van groote stukken grond, waar men reeds rozen en andere bloemen geplant had. Ze hadden complete badkamers; de kamers konden electricisch verwarmd worden door een zich in den muur bevindend haardje, de waschplaatsen hadden waschmachines en de glanzende keukentjes bevatten geysers, gasfornuizen, enzovoorts! Dat waren huizen voor de allerarmsten.....

Nu zal ondanks alles wat verricht wordt, toch altijd nog wel de noodige armoede geleden worden..... ik heb zelf bij mijn tocht naar eenige farms diep in het land, de arbeiders zoo miserabel behuisd gezien, dat ik niet kon begrijpen hoe de machtige bond, waarvan deze menschen lid zijn en die de noodige contróle ook op de behuizing uitoefent, een juiste opvatting van zijn taak kan hebben. Vooral waar het hier farms betreft van zeer goed gesitueerden! Aan de andere zijde heb ik nergens een slecht gekleed mensch ontmoet, ook niet in de buurten der geringen. Het bloemenvrouwtje op de hoeken van sommige straten is een keurig gekleede juffrouw en de kooplieden met fruit, heeren met deukhoeden op. Over

hun costuum dragen zij een sloof, die wordt afgedaan. zoodra hun dagtaak is geëindigd.....

De salarissen der regeerders.

Er zijn meer dingen, waarover men zich verbaast. Men vindt in het zakjaarboekje van de Staten alle inkomens vermeld, die bij den staat verdiend worden. Zoo leest men, dat de ministers van New-South Wales een inkomen hebben van £ 1390 wat zeker niet hoog genoemd mag worden voor de regeering van zulk een belangrijke Staat, vooral als men daarbij nog in het oog houdt, dat het hier Australische ponden betreft, die lager staan dan de Engelsche. De Minister-President Mr Stevens heeft een inkomen van £ 1710. Er staat nadrukkelijk bij vermeld, dat deze salarissen zijn inclusief de toelage als „member of the Legislative Assembly.”

Toen de eminente Minister-President Mr Stevens mij na de gesprekken op zijn bureau in zijn woning ontving, stond ik even verbaasd thans voor een presidents-woning te staan, als toen men mij vertelde in de slums van Sydney te zijn.

Dit simpele huis de woning van den Minister-President! Zoo eenvoudig leeft geen tweede ministerpresident in de heele wereld. En dat in Sydney met haar prachtige villa's

op de heuvelen rondom de baaien..... Als er iemand is die vertrouwen moet weten in te boezemen, zoowel door zijn nobele, stoere persoonlijkheid, als door zijn sobere leefwijze, dan is het deze Premier, hoofd der Regeering van Australië's oudsten en meest interessanten Staat New-South Wales, die slechts ruim 10 % van Australië's geheele oppervlakte beslaat, maar ongeveer 40 % van zijn bevolking heeft, 42 % van de geheele waarde van land, gebouwen, machines, enz., 50 % van zijn schapen, 31 % van zijn paarden, 51 % van zijn wol, 30 % van zijn boter, 45 % van zijn mais en 73 % van zijn steenkool, waarin bovendien Sydney ligt, een der mooiste steden ter wereld, met haar voorsteden een bevolking bezittende van ongeveer 1 miljoen 300.000 menschen en dat op een totale bevolking in geheel Australië van nog geen 7 miljoen! Soms heeft men het gevoel, of men als reactie tegenover die bijna beangstigende ruimte en ontzettende eenzaamheid zoo dicht mogelijk op elkaar is gaan wonen..... Er zijn er, die inderdaad eens in die steppen geleefd hebben en hoe wonderlijk het ook moge klinken, nu zich behaaglijk voort kunnen laten stuwen in een menigte van wandelaars langs Sydney's breede wegen.....

(Wordt vervolgd.)

HET MODERNE SYDNEY

VRAAG EN ANTWOORD

P. v. d. A. te 's-Gr. vraagt: Wat zou de oorzaak zijn, dat vele jonge meisjes van onzen tijd aansluiting en omgang zoeken met jongemannen; een dergelijke vriendschap verkiezen boven die met vriendinnen?

Antwoord

Deze vraag is niet zoo gemakkelijk te beantwoorden. In mijn eigen omgeving heb ik dit verschijnsel niet zoo opgemerkt. Maar 't schijnt veel voor te komen.

Ik denk dat de oorzaak dikwijls te zoeken is in de oppervlakkigheid van zoo veel meisjes, wier belangstelling maar al te dikwijls alleen uitgaat naar mooie kleeren en uitgaan. Ontmoeten meisjes, die deze dingen niet 't belangrijkste vinden, jonge mannen, die zich al aardig ontwikkeld hebben of die studeeren, dan vinden zij bij hen, wat ze in den omgang met vriendinnetjes dikwijls missen.

Toch geloof ik, dat, zij het misschien vaak onbewust, sexueele gevoelens een rol spelen.

Vrouwen die wat meer beteekenen en goed ontwikkeld zijn, vinden veelal een gesprek met mannen interessant. Ontmoeten zij echter een vrouw, in ontwikkeling haars gelijke, dan geloof ik zeker, dat zij zulk een omgang toch nog meer verkiezen, omdat er nu eenmaal in het leven van het zwakke geslacht een massa dingen zijn, echt vrouwelijk, die slechts vrouwen op dezelfde wijze kunnen aanvoelen.

Ieder meisje heeft toch haar hartsgeheimen, haar moeilijkheden, waarover ze alleen met een meisje kan spreken. Zoekt ze nu vriendschap en aansluiting bij jongelui, dan geloof ik dat ze teleurgesteld is in vriendinnen en bij deze meisjes niet datgene gevonden heeft, waarnaar ze behoefte had.

Taciturna

DE CLEMATIS OF BOSCHRANK

Dit gewas, dat, als sierplant gekweekt, onze tuinen en hoven verlustigt, wordt tevens gebruikt in dienst van de geneeskunst. Het is een prachtige klimplant met een houtachtigen stengel, waarop de gevinde bladeren tegenover elkander staan. De bladstelen gebruikt de plant om zich om andere gewassen heen te slingeren, of om langs schutting of muur omhoog te klimmen.

De groote, groen-witte bloemen (de kweekplanten zijn blauw-lila en wit-rose van kleur) staan in losse, schermachtige pluimen in de bladoksels of aan het einde der takken. De Clematis behoort tot de ranonkelfamilie; zij vormt bij hekken en boschjes lange slingers. De trosachtige vruchtjes herkent men des winters aan den lang uitgegroeiden behaarden stijl. In ons land komt zij veel voor in Z.-Limburg, vooral langs de beken en riviertjes. Het sap van de plant is giftig en prikkelt de huid zoozeer, dat zij ontsteekt en er blaasjes gevormd worden. De homoeopathische tinctuur, die uit bladeren, bloesems en stengels wordt bereid, werkt in op de stemming van den mensch en maakt dezen knorrig en verdrietig. Zij brengt matheid teweeg en slaperigheid ondanks slechten slaap. Ook doet zich een drukkend en stekend gevoel voor in hoofd en ledematen, terwijl dikwijls een huiduitslag van roode, etterende puistjes optreedt. De klieren van de onderkaak zwellen op, de oogleden geraken ontstoken, de ooren tuiten, men gevoelt zich verkouden, terwijl borst- en buikpijnen optreden. Opvallend is de storende invloed van de Boschrans op de urineorganen. Doordat de werkingen van deze plant zoo duidelijk zijn op de bovenvermelde organen en lichaamsdeelen, leeren zij daarmede den weg om het homoeopatisch verwerkte sap aan te wenden tot genezing van bepaalde ontstekingen en prikkelingstoestanden. Het gepotentieerde middel „Clematis” wordt daarom voorgeschreven voor dergelijke huiduitslagen, klierzwellingen, oog- en neuscatarrhen als

boven beschreven werden en voor pijnen in de ledematen. Al met al wordt de zegenrijke geneeskraft, die door de natuur in deze plant is vastgelegd, met dankbaarheid door de homoeopathische geneeskunde aanvaard en daarmede een kruid, dat van nature giftig is, ingelijfd onder de talloze tincturen en aftreksels van planten- en bloemensoorten, die tot heil der lijdende menschheid dienstig zijn.

Dr R. A. B. O.

AUSTRALIË

door MARY POS

(SLOT)

Oppervlakkige, goedmoedige, vrijgeveige, kunstlievende Australiërs.

Zoo staat men telkens weer voor verrassingen in deze nieuwe jonge wereld, waar men nog zooveel moet leeren, en nog lang niet zijn eigen vorm gevonden heeft; waar men volgens onze begrippen allernuchterst door het leven gaat, en zoo hopeloos veel oppervlakkigheid vindt op elk gebied. Maar waarnaast men plotseling weer getroffen wordt door de hartelijkheid, de gulheid, den eenvoud van al deze menschen, een volk waarvan men zoo sterk voelt, dat het nauwelijks volwassen is, dat het veel te lang geïsoleerd van de overige wereld heeft geleefd, dat het nog maar aan het begin staat en nog zoo veel kan bereiken, als het heeft geleerd door eigen fouten en ook wil leeren door de ervaringen van anderen.

Het allereerste wat mij gezegd werd, het was nog op het vliegveld, luidde: „Wij trekken ons er hoegenaamd niets van aan hoe anderen over ons oordeelen, we gaan onzen eigen weg en doen wat wij zelf als juist oordeelen.” Dat is groothouderij, men is juist uiterst gevoelig voor de meening van anderen en vindt het precies even prettig als wij, wanneer buitenlanders een goeden indruk medenemen en trachten ons volk zoo goed mogelijk te begrijpen. Toen men in de kranten las van mijn aankomst, kreeg ik een stroom van allerhartelijkste uitnodigingen om bij volkomen onbekende menschen te komen logeeren, zoowel in de steden als op het land, om ze beter te leeren kennen, hun gastvrijheid te genieten en alleen maar er voor in ruil te vertellen over andere landen, over de wereld, waarvan zij nog maar altijd sterk genoeg voelen heel ver verwijderd te liggen, al is hun isolement verbroken door radio en vliegmaschine. Zij voelen zelf, dat ze nog veel moeten inhalen, maar ze hebben toch al zoo geweldig veel bereikt. Men staat verbaasd over de schoonheid van hun steden, over de architectuur en den aanleg. In hun musea zijn prachtige scheppingen van Australische kunstenaars, al is er ook heel veel, dat er op den duur absoluut uit moet. In Sydney met haar heerlijke kathedraal, haar gigantische brug, den trots van elken inwoner, haar baaien en parken, haar monumenten en winkelstraten, is ook een der indrukwekkendste gedenkteekenen voor de in den wereldoorlog gevallen soldaten te vinden, met de ontroerende scheppingen van den vroeg gestorven beeldhouwer George Rayner Hoff en zijn staf. Ergens las ik van hem, dat hij veertien jaren onafgebroken aan de enorme taak werkte om den Australiërs weer oog te doen krijgen voor kunst. Hoe moet kunst bijvoorbeeld voor de eenzame pioniers, die in een eindeloos zwoegen in de verlatenheid der prairien hun leven leefden, een begrip en niet meer zijn geworden. Hoe is het hier de radio, die menschen weer gevoel voor kunst bijbrengt, als zij klassieke muziek doet hooren in de meest afgelegen woning.

Zonnic en fleurig waren de meeste schilderstukken, die ik zag van Australische kunstenaars, want ook hun klimaat is zoo zeldzaam zonnig en hun optimistische karakter schijnt iets van die zonnigheid te hebben overgeno-

men. Bij hun kalme nuchterheid kunnen ze ook weer zoo heel spontaan zijn en hun vrijgevigheid op allerlei wijze toonen, wanneer ze iets voor iemand gevoelen of weten, dat er menschen in nood zijn. Dan stroomt het geld toe. Naast de voorbeelden die ik zelf zag, wil ik dat aanhalen, door den schrijver Staal verteld in zijn boek, over een verlamd meisje, dat zoo graag een radio-toestel wilde hebben. Er was iets over in een krant vermeld en den volgenden morgen reeds waren er negen toestellen bezorgd!

En deze sfeer in Australië maakt, dat men er zich volkomen thuis gaat voelen, al zal men oog blijven houden voor veel, dat nog veranderd moet worden. Er zijn zuidelijke volken, die „grooten kinderen” zijn en blijven. Maar Australië bezit een volk van pas volwassenen, die al de aantrekkelijkheden, maar ook de fouten van een jong en frisch menschengeslacht hebben. Die veel liever alles zelf opknappen op hun eigen wijze, zij het met schade en schande, dan zich de lessen van meer ervaren volken aan te trekken, of zich aan hun voorbeelden te spiegelen.

Vandaar ook die wonderlijke verdeeldheid en dat verschil in wetten en regeeringen, vandaar ook de plaats, die elke stad weer wenscht in te nemen. Men heeft een groot gevoel van eigenwaarde en dat uit zich op velerlei wijze.

Maar ver boven elke stad in grootte en in belangrijkheid staat Sydney, mijn begin- en uitgangspunt met den blauwen oceaan aan de eene zijde en de Blue Mountains,

de blauwe bergen, in al hun verrukkende schoonheid naar de andere zijde, met hun diepe afgronden, „canyons”, reusachtige watervallen, bruisende stroomen en sprookjeszalen in de bergen zelf, waar de druipsteengrotten met de schoonste in de wereld kunnen wedijveren. Maar bovenal met hun wonderbare blauwe tint, zóó diep, dat het blauw van den hemel er bij verbleekt... Sydney met haar prachtige parken langs het water, waar palmen en cypressen ruischen, maar waar ook de lila Jacarandah in al haar rijkdom bloeit en rozen en helwitte margrietten groeien aan den voet van tropische boomen; Sydney met de sinaasappelboomgaarden aan de andere zijde van het water en de kwekerijen van gladiolen, met het inboorlingen reservaat bij de Botanybaai, waar Cook het eerst aan land ging en waar de bewoners hun boomerangs voor mij de lucht inslingerden en muziek maakten op boombladen; met de eucalyptusboschen, die soms de warmste kleuren dragen, en de godblinkende baaien. Maar schooner nog dan in de stralende zon onder Australië's transparanten hemel is de stad bij avond, wanneer men zwerft langs haar havens en haar schoonheid alleen vergeleken kan worden bij die van Stockholm in midzomernachten.

Het liefst zag ik haar niet in gouden avondlicht, maar bij het opkomen der zon, toen we over haar heen wegzweefden in den koelen morgen en ze jong en blinkend lag tusschen oceaan en bergen als een schoone belofte van de grootschheid, die niet alleen zij, maar geheel dit land met zijn ontzaglijke mogelijkheden kan bereiken.

RIVIERGEZICHT IN AUSTRALIË